

Informationsarbete till nytta för försäljningen och folkhälsan

Etelä-Suomen Sanomat publicerade den 15 maj 2016 en artikel* om olika organisationers näringsinformation. I artikeln konstateras bland annat följande: "Höjderna inom livsmedelsindustrin finansierar informationskampanjer för kött, bröd och mjölk men ingen försvarar grönsakerna". Enligt artikeln "är nästan allt material både på offentliga sjukvårdsinrättningar och i sökresultaten på nätet industristödda åtgärder av organisationer för att främja försäljningen av deras produkter". Konsumentförbundets livsmedelsexpert menar att "det är inte konstigt att människorna är förvirrade. Nästan alla som producerar material har ett säljintresse". I artikeln konstateras dessutom att "Inhemiska Trädgårdsprodukter rf, som tidigare marknadsförde grönsaker, får inga pengar från industrin, så när det statliga stödet tog slut för några år sedan var man tvungen att lägga ned informationsarbetet". I slutet av artikeln konstateras vidare att "på ministernivå finansieras ingen opartisk näringsinformation. Däremot beviljar jord- och skogsbrukministeriet årligen hundratusentals euro till livsmedelsindustrins intresseorganisationer i marknadsföringsstöd, varav en del går till just produktionen av intresseorganisationernas material".

När jag läste artikeln undrade jag vad den egentligen syftar till eller vad man vill säga med den? Är det kanske fel eller oomoraliskt då privata företag frivilligt vill använda pengar till kommunikation där man informerar konsumenterna om livsmedels positiva effekter på vår hälsa? Borde inte alla aktörer vara nöjda då informationsarbete sker även med företagets tillgångar, då alternativet är att det sker endast med skattemedel? I artikeln beklagar man sig dessutom samtidigt över att "ingen försvarar grönsakerna", då Inhemiska Trädgårdsprodukter inte längre får statligt, det vill säga skattebetalarnas, stöd. Eller har Konsumentförbundet som mål att endast ensam få informera om saken "opartiskt", med skattebetalarnas pengar? Då Konsumentförbundets livsmedelsexpert generaliserar att "människorna är förvirrade", så vore det rimligt att precisera vilka dessa människor är och varför de är förvirrade

av organisationernas informationsverksamhet.

I artikeln påstås dock inte ens att informationen som förmedlas i informationskampanjerna för kött, bröd och mjölk skulle vara felaktig. I så fall skulle situationen naturligtvis vara en annan. Vad jag förstått har man inte ifrågasatt att dessa informationsorganisationer i många år har utfört ett professionellt arbete och producerat bland annat olika slags material som gynnat till exempel hälso- och sjukvårdspersonalen, och följaktligen de finländska konsumenterna och deras välbefinnande. I artikeln säger sig näringsterapeuten, forskare vid Helsingfors universitet, vara nöjd över att "någon överhuvudtaget informerar om näringsfrågor". Terapeuten konstaterar även att "det är positivt att industrin har råd att ta fram färgglada livsmedelsbroschyrer som intresserar människor".

Det är helt klart och naturligt att företag som finansierar olika informationsverksamheter har som mål att främja försäljningen. Ska de klandras för det? Särskilt då sådana säljfrämjande åtgärder huvudsakligen marknadsför produkter som samtidigt gynnar de finländska konsumenterna och deras välbefinnande.

Även regeringsföreträdarna borde vara nöjda då företagen finansierar informationsarbete som gagnar folkhälsan. Då kan skattebetalarnas pengar användas till annat. Alternativet är att företagen använder även dessa pengar endast till marknadsföringen av egna produkter. Så agerar de flesta finländska företag i Finland redan idag. På grund av tidningsartiklar som fördömer informationsorganisationernas verksamhet kan många företag börja fundera om det lönar sig att lägga några pengar alls på informationsarbete, om belöningen endast är upprördhet. Lyckligtvis finns även företag och företagsledare som kan se på saken på ett mer övergripande sätt. Alla nöjer sig inte med endast kortsynta egenintressen.

Sammanhållning är inte på modet just nu i Finland eller i övriga världen heller, där individualisering, myndighetsmakt och -kontroll vinner terräng. Samtidigt som Finlands regering har påbörjat sina utlovade

byrokratitalkon har man vidtagit åtgärder med vilka man strävar efter att öka myndigheternas befogenheter och den tillsyn som myndigheterna utövar. Det finns många exempel på tillsyn i näringslivet, men här tar jag som exempel den ständiga ökningen av trafikövervakning och fartkameror. En gång på 1980-talet åkte jag bil tillsammans med min far i Moskva. Mitt bland trafiken, med några hundra meters mellanrum, stod miliser som övervakade trafiken och vad medborgarna höll på med. I stället för miliser övervakas vi finländare allt oftare av fartkameror (plåtpoliser). Förhoppningsvis har statsmakten inte som mål att tukta oss och förbättra Finlands nationalekonomi genom att i framtiden installera en fartkamera var hundra meter. Till bilden passar också att bötesbeloppen höjs ytterligare och samtidigt sänker man hastighetsbegränsningar i trafiksäkerhetsnamn.

Mika Väyrynen

* Länk till artikeln: <http://www.ess.fi/uutiset/kotimaa/art2270200>

